

Καὶ γιὰ τὴ στερνὴ τὴν ὄρα
Τότε πειὰ σὰν με ρωτήση ;
— Πές, χαμογελοῦσα ὡς τώρα,
Ἄπὸ φόβο μὴ δακρύση.

Ἦρθαν γιὰ νὰ μοῦ εἰποῦνε
(Παιδί μου, πῶς φοβᾶμαι !)
Ἦρθαν, γιὰ νὰ μοῦ εἰποῦνε,
Πῶς ἦταν νὰ μισέψη.

Ἡ λάμπα μου ἀναμένη
(Παιδί μου, πῶς φοβᾶμαι !)
Ἡ λάμπα μου ἀναμένη,
Κ' ἐξύγωσα κοντά της.

Μπροστὰ στὴν πρώτη θύρα
(Παιδί μου, πῶς φοβᾶμαι !)
Μπροστὰ στὴν πρώτη θύραν
Ἡ φλόγα τρεμοσβύνει.

Στὴ δεύτερη τὴ θύρα
(Παιδί μου, πῶς φοβᾶμαι !)
Στὴ δεύτερη τὴ θύραν
Ἐμίλησεν ἡ φλόγα.

Στὴν τρίτη πειὰ τὴ θύρα
(Παιδί μου, πῶς φοβᾶμαι !)
Στὴν τρίτη πειὰ τὴ θύρα,
Ξεψύχησε τὸ φῶς της !

ΘΡΗΝΟΣ

ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΡΥΓΟΝΑΣ

SHAKSPEARE

Ἡ ἀλήθεια, ἡ ὁμορφιὰ καὶ ἡ νεότης,
Ἡ χάρις ἡ γλυκειά καὶ ὅλη ἀπλότης
Σκόνη κοιμοῦνται, ἐδῶ βαθεῖα κλεισμένη.

Τάφος τώρα τοῦ φοίνικα ἡ φωλιὰ,
Καὶ τῆς τρυγόνας ἡ πιστὴ ἀγκαλιὰ
Γιὰ πάντα κοίτεται ξαποσταμένη.

Παιδι κανένα δὲν τοὺς ἐγεννήθη,
Ἄδυναμία δὲν εἶχαν μὲς τὰ στήθη,
Μὰ ἀγνά στὸ γάμο τᾶμοιρα ἔσταθῆκαν.

Ἡ ἀλήθεια δὲν ὑπάρχει, ἴσως λογιέται·
Μορφιά δὲν εἶν' ἀλήθεια, — ἄς τὸ καυχιέται·—
Ἀλήθεια καὶ μορφιά ἔδεπὰ ἔθαφτῆκαν.

Στὸ μῆμα αὐτὸ καθένας ἄς σιμώση,
Ὅσοι εἶν' ἀληθινοὶ κι ὠραῖοι εἶν' ὅσοι·
Γιὰ τὰ νεκρὰ πουλιὰ ἄς ἀναστενάξουν
Μιά προσευχή.

Β'. ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΛΑΤΗ

GOETHE

Ἀπάνου ἀπ' τῆς βουνοκορφῆς
Ὁ ἀναπαυμὸς καθίξει·
Ἄκουσε· μὲς τῆς φυλλωσιῆς
Μονάχα θελανοιώσης
Μιά ἀναπνοή· καὶ τὰ πουλιὰ
Σωπᾶνε μὲς τὰ δέντρα.
Λιγάκι πρόσμενε· καὶ σὺ
Θ' ἀναπαυτῆς σὲ λίγο.

ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

GOETHE

Πηγαίνετε, τραγούδια μου
πολυαγαπημένα,
Στῆς λησμοσύνης τὸ γειαλὸ
κυλήσετε, καϋμένα...
Κανένας πειὰ ἀγαπητικὸς
δὲ θὰ σᾶς τραγουδήσῃ,
Καμμιά κοπέλα, στὸν καιρὸ
Ποῦ τᾶνθι θελᾶνθίσῃ.
Μονάχη ἐτραγουδήσατε
Τὴν ἀγαπητικὴ μου,
Μὰ κείνη σήμερα γελᾷ
Στὴν πίστι τῆ δική μου...
Ἀπάνω στὴ νεροσυρμὴν
Εἴσαστε χαραγμένα,
Μαζῆ μ' αὐτῇ κυλήσετε
μακρὰ, μακρὰ ἀπ' τὰ μένα!